

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۱/۰۶/۰۱

نویسنده: سلمان رفیع شیخ
مترجم: رسول رحیم

پاکستان میلان به دادن پایگاه های نظامی به امریکا دارد

منبع: ایشیا تایمز 29 می 2021

اسلام آباد به طور علنی می گوید که به هیچ سرباز خارجی در خاکش اجازه نمی دهد، اما اقداماتی در شرف تکوین استند که به وزارت دفاع ایالات متحد امریکا چنین امکاناتی را بعد از بیرون رفتن از افغانستان فراهم سازد. همزمان با جریان بیرون رفتن نیروهای امریکائی از افغانستان، گمانه زنی هایی در حال پیدایش اند که ایالات متحد امریکا و پاکستان در صدد بهبود مناسبات نظامی شان می باشند. این یک توافق ستراتیژیک مجدد است که می تواند حساسیت (آنتن) هم چین و هم هند را بیفزاید.

وزارت دفاع ایالات متحد امریکا اعلام نموده است که در صدد پایگاه های نظامی در منطقه می باشد تا افراط گرایی اسلامی و تروریسم ضد امریکائی را تحت نظارت قرار داده و از ظهور مجدد افغانستان به مثابه کانون افراط گرایی اسلامی و تروریسم ضد امریکائی نظارت و جلوگیری نماید.

این پایگاه ها همچنان می خواهد برای ایالات متحد امریکا یک مانع ستراتیژیک را در برابر پرکردن خلایق فراهم سازد که توسط یک افغانستان - ارچند نه کاملاً به رهبری طالبان - بعد از عزیمت نیروهای امریکائی به وجود آید. در حالی که ایالات متحد امریکا تاکنون تائید نکرده است که به کدام پایگاه جدیدی در آسیای میانه دسترسی یافته است، پاکستان با توجه به اینکه ایالات متحد امریکا در بخش عمده دوره 20 سال "جنگ با ترور" از پایگاه هایی در آن کشور استفاده می نموده، به حیث یک نامزد عمده ظهور می نماید.

یک چنین اقدام مناقشه برانگیز خواهد بود و مستلزم به کار بردن یک زبان ذوالمعنین برای مردم عام پاکستان است. وزارت خارجه پاکستان به طور علنی رسیدن به کدام "توافق جدید" با نظامیان امریکائی برای استفاده از پایگاه را رد کرده است.

در 11 ماه می شاه محمود قریشی وزیر خارجه پاکستان به رسانه ها در اسلام آباد گفت: «ما به سربازان و پایگاه های نظامی در خاک ما اجازه نمی دهیم.» در عین زمان پاکستان تائید نموده است که چارچوب اساسی برای حمایت هوایی و زمینی از نیروهای ایالات متحد امریکا که در گذشته در سال 2001 امضا شده بود، معتبر باقی مانده است. دوباره فعال شدن این چارچوب هائی که اکنون غیر فعال می باشند، دوباره پاکستان را در مدار ایالات متحد امریکا قرار می دهد، امکانات مالی جدید و سود های ستراتیژیک را به رویش می گشاید.

در جریان "جنگ با ترور" عین همین "خطوط مواصلاتی هوایی (ALOC)" و "خطوط مواصلاتی زمینی (GLOC)" بودند که همکاری نظامی گسترده را بین دو جانب فراهم ساختند.

چنانکه، یک بخش نهایت مهم این "خطوط مواصلاتی هوایی (ALOC)" در آن وقت پرواز هواپیماهای بی سرنشین بود که از "پایگاه هوایی شمسی" در ایالت جنوب غربی بلوچستان در پاکستان پرواز کرده و مواضع جنگجویان را در افغانستان در هم می کوبید.

با اینهم، در یک حادثه در سال 2011 که نیرو های ناتو دو پسته مرزی پاکستان را مورد آتشباری قرار دادند، که به دلیل وقوع آن در منطقه سلاله به نام "حادثه سلاله" مشهور است و در آن 28 سرباز پاکستانی کشته شده و اعتراضاتی را در سطح ملی به وجود آورد، منجر به آن شد که ایالات متحد امریکا پایگاه شمسی را تخلیه و راه تدارکاتی ناتو در پاکستان مسدود شود.

بعد تر، این روابط ستراتیژیک هنگامی بیشتر خراب گردید و ادعا می شود که تا هنوز بهبود نیافته است که افشا شد اسامه بن لادن رهبر القاعده که به طور پنهانی نزدیکی به یک پایگاه نظامی منزل گزیده بود و توسط یک ماموریت کشتار امریکائی مخفیانه به قتل رسیده است و این امر به طور موثری حاکمیت پاکستان را تخطی نموده است.

این حوادث و برداشت موکد ایالات متحد امریکا دایر بر اینکه پاکستان از طالبان و و انگیزه های اسلام گرایانه شن دفاع می کند، موجب عقبگرد در مناسبات نظامی دو کشور گردید که در طی یک دهه گذشته فرازو فرود هایی داشته است، در حالیکه افسران پاکستانی پیوسته در اکادمی های نظامی بسیار مشهور امریکائی شرکت می کرده اند.

د پانو شمیره: له 1 تر 3

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټينګه کړئ maqalat@afghan-german.de
يامونه: دلېکنې د ليکنيزې بڼې پاڼوالې د ليکوال په غاړه ده، هيله من يو خپله ليکنه له راليرلو مخکې په خیر و لولئ

همکاری ها در "جنگ با ترور" پاکستان را تا سطح یک متحد ارشد غیر ناتو در سال 2004 ارتقا داد و فواید و امتیازات متعدد نظامی و مالی برایش فراهم کرد. این امر دسترسی پاکستان را به تسهیلات صندوق بین المللی پول آسان نمود.

در فاصله بین سال های 1999 و 2008، پاکستان جمعاً 23 میلیارد قرضه و گرانت (عطیه) از صندوق بین المللی پول و سائر آژانس های بین المللی به دست آورد. از سال 2008 تا 2013 پاکستان 14 میلیارد دالر دیگر به شمول یک بسته نجات 7.6 میلیارد دلاری از صندوق بین المللی پول به دست آورد.

دسترسی پیدا کردن به منابع چنین وجوه پولی به طور غیر مستقیم مرتبط با حمایت متداوم پاکستان از جنگ ایالات متحد امریکا با ترور بود. هنگامی که در سال 2018 ترامپ کمک های نظامی به پاکستان را حذف نمود، این به دلیل فقدان همکاری پاکستان و اقدامات غیر قاطع پاکستان علیه گروه های طالبان مستقر در پاکستان بود.

یک دوباره فعال شدن این چارچوب ها با توجه به بافت حاضر قضایا، می تواند به ایالات متحد امریکا دسترسی به پایگاه های نظامی پاکستان را برای پرواز هواپیماهای بی سرنشین به هدف کوبیدن اسلام گرایان در افغانستان بدهد، اما در عین زمان می تواند ادغام مجدد پاکستان با ایالات متحد امریکا را نیز ممکن گرداند.

چنانکه پنتاگون یا وزارت دفاع ایالات متحد امریکا تائید نموده است، در حال حاضر ایالات متحد امریکا با پاکستان در مورد پایگاه ها در حال گفت و گو است. اسلام آباد قبلاً توافق نموده است تا به ایالات متحد امریکا « امکانات پرواز » را برای حمایت از ماموریت اش در افغانستان فراهم سازد. این بیانگر قصد خود پاکستان برای ایجاد یک مشارکت جدید با ایالات متحد امریکا می باشد.

هنگامی که شاه محمود قریشی وزیر خارجه پاکستان در بازدید اخیرش از ایالات متحد امریکا با اعضای مجلس نمایندگان امریکا ملاقات نمود، فشرده ای از بینش اسلام آباد در مورد "مشارکت وسیع استراتژیک" را ارائه نمود که متضمن منافع هردو کشور از جمله در افغانستان باشد.

در دیدار اخیر مشاوران امنیت ملی هردو کشور در ژنف، هردوی آن ها توافق نمودند که « همکاری های عملی را به جلو ببرند.»

مویب یوسف مشاور امنیت ملی پاکستان، به مثابه معاون رئیس برای بخش آسیا "بنیاد صلح" که یک نهاد مورد حمایت حکومت امریکا در واشنگتن می باشد، نه تنها با تعامل طولانی اش با سیاست های ایالات متحد امریکا آشنا می باشد، بلکه از مدت های طولانی به اینسو جانبدار ایجاد مناسبات بهتر بوده است.

زمانی که در 18 می، عمران خان صدراعظم پاکستان، مشاور امنیت جدیدش را تائید نمود، تحلیل گران گفتند که این بیانگر جدیت پاکستان در دنبال کردن یک مشارکت جدید با ایالات متحد امریکا می باشد. از سال 2019 به اینسو، او به حیث دستیار ویژه برای امنیت ملی با صدراعظم کار کرده است. این نشست مشاوران امنیت ملی پس از آن صورت گرفت که انتونی بلینکن وزیر خارجه ایالات متحد امریکا قبلاً دو بار با همتای پاکستانی اش و جنرال قمر باجوا لوی درستیز یا رئیس ستاد ارتش صحبت نمود. همچنان به عین ترتیب لویید اوستین وزیر دفاع ایالات متحد امریکا در تماس با باجوا بوده است که اخیرالذکر به طور موثری سیاست خارجی پاکستان را در سه سال اخیر اداره می کند.

در حالیکه ایالات متحد امریکا برای دنبال کردن یک مشارکت جدید "عملی" با پاکستان دلایل استراتژیک خودش را دارد، اسلام آباد نیز می تواند چنین دلایلی داشته باشد. عمده ترین مسئله در میان همه، خرابی وضع اقتصادی پاکستان می باشد.

برخی تحلیلگران تاکید می نماید که شاید این کمروئی نشان دادن پاکستان (در اعتراف به مشارکت عملی جدید با امریکام) ناشی از آن باشد که از بیگانه شدن با چین خود داری نماید، زیرا بیجنگ متعهد شده است که بیش از 60 میلیارد دالر در "دهلیز اقتصادی چین و پاکستان (CPEC)" سرمایه گذاری کند که یک طرح زیر ساختی می باشد. اما برخی فکر می نمایند که این مانع نخواهد بود. حکومت عمران خان صدراعظم بر سر قدرت پاکستان از زمانی که در سال 2018 روی کار آمده است، یک برخورد بی رمق به پروژه دهلیز اقتصادی چین و پاکستان داشته است. حکومت وی برای جلوگیری از پروژه "دهلیز اقتصادی چین و پاکستان" در آن شگاف هائی (کلاه های شرعی و ادعای خلا قانونی) یافته است و قصد خود را برای «بازبینی» در آن ابراز داشته است. "کمیته مشترک همکاری"، که مشترکاً توسط چین و پاکستان ریاست شده و مسئول همه تصمیمات مربوط به "دهلیز اقتصادی چین و پاکستان" می شود، در نشست های 2018 و 2019 کدام سرمایه بزرگ به پروژه ها اختصاص نداده است.

قبلاً دهمین نشست این "کمیته همکاری مشترک" سه بار به تعویق افتاده است، زیرا، چین تمایل به تصویب قرضه 6 میلیارد دلاری برای خط آهن اصلی (ML-1) ندارد و همانطور که برخی منابع در اسلام آباد به آسیا تایمز گفتند، عدم تمایل بیجنگ تا حدودی به دلیل نفوذ شدید صندوق بین المللی پول بر پاکستان است که در درخواست هایش شفافیت و نظارت بیشتر در قسمت تمویل "دهلیز اقتصادی چین و پاکستان" دیده می شود.

بسیاری مقامات ایالات متحد امریکا قبلاً "دهلیز اقتصادی چین و پاکستان" و افزون بر آن طرح گسترده تر "ابتکار کمربند و راه" را یک "دام بدهی" چین خوانده اند.

با دچار مشکل شدن قبلی مناسبات پاکستان و چین و با توجه به اقتصاد پاکستان که دچار رکود ناشی از کوید - 19 است، رجوع عمران خان به ایالات متحد آمریکا برای آن طرق همکاری "عملی" که بتواند دسترسی پاکستان را به ارز (اسعار) و کمک های خارجی میسر سازد، یک ضرورت اجتناب ناپذیر شده بود.

یک مشارکت تجدید شده با ایالات متحد آمریکا، همچنان می تواند در خدمت علایق مالی اردوی پاکستان باشد. پس از اجرایی شدن هجدهمین متمم قانون اساسی در سال 2010، که موجب انتقال منابع مالی عمده به ایالات در جهت تمرکززدایی شد، خزانه های تشکیلات نظامی کاهش یافته است. این باعث قطع دسترسی قبلاً نامحدود و کنترل نشده اردو به خزانه دولت شد. تعلیق کمک های نظامی آمریکا توسط ترامپ در سال 2018 به اقتصاد اردوی پاکستان نیز صدمه می رساند.

اعاده و بهبود مناسبات نظامی با ایالات متحد آمریکا نه تنها به طور قابل درکی سرازیر شدن کمک های نظامی از واشنگتن را دوباره ممکن خواهد ساخت، بلکه همچنان موجب از بین رفتن برخی از محدودیت های مالی خواهد شد که این کشور به دلیل "لیست سیاه" تدوین شده توسط آژانس ترصد مقیم پاریس به مثابه یک کشور پول شویی و تمویل تروریسم بدان مواجه شده است.

این در حالی است که در سال های اخیر هیچ گونه کاهش واقعی در هزینه های دفاعی واقعی پاکستان صورت نگرفته است، همچنان اردوی پاکستان مایل نیست اجازه کاهش هرگونه موارد غیر انکشافی یا غیر دفاعی در بودجه دفاعی را بدهد. برعکس اردو از طریق مقامات بازنشسته فعال که در رسانه های دیجیتال و اجتماعی به عنوان "تحلیلگران دفاعی" به کارش ادامه می دهد تا نیاز به افزایش بودجه را با توجه به هزینه و توانایی های نظامی رقیب هندی مورد تأکید قرار دهد.

البته باید انتظار کشید و دید که آیا اجازه دسترسی مجدد اسلام آباد به ایالات متحد آمریکا برای استفاده از پایگاه های نظامی اش، یا چنین همکاری "عملی" بی سابقه نخواهد بود. آیا احتمال آن وجود ندارد که با مقاومت دستگاه نظامی قدرت مند و اما از نگاه مالی تنگدست مواجه شود.

در حالیکه دو سال تا انتخابات پارلمانی پاکستان باقی مانده است، حکومت عمران خان احتمالاً پیشبینی خواهد نمود که چه گونه همکاری با ایالات متحد آمریکا، دسترسی اش را به کریدت های صندوق بین المللی پول، قرضه ها و عطیه های بانک جهانی فراهم سازد که موجب رشد اقتصادی گردیده و در جلوگیری از ناکامی احتمالی اش کمک نماید.

بنابراین، یک اتحاد نظامی با ایالات متحد آمریکا در دوران پسا بیرون رفتن از افغانستان برای نخبگان سیاسی و نظامی پاکستان منطقی به نظر می رسد. و این نشان می دهد که چرا آن ها بیشتر مایل اند این اتحاد نظامی جدید را به وجود آورند تا اینکه در علن در مورد آن گپ بزنند.